

Мика си спомни за мъничките звездици отъ снѣжинките и не попита повече. Но и не забрави думите на татка си. Раздадоха имъ подаръците. Играха, лудуваха, а снѣжинките не излизаха отъ ума ѝ.

Когато Мика се умори, майка ѝ я взе на ръце. Искаше да я отведе да спи. Мика не се съгласи. Тя остана при майка си, загледана въ главичките. Както ги гледаше, съти, че клепките ѝ натегватъ-натегватъ. О, но тя нѣма да спи, нѣма! Тя разтвори широко очи и сжщия мигъ видѣ, какъ стоята се завъртѣ. Хората изчезнаха. Гласовѣ имъ се чуваха като подъ земята. Елхата се люшна напредъ-назадъ. Една отъ звездите почна бързо-бързо да се уголѣмява. Следъ малко отъ звездата излѣзе момиченце, голѣмо колкото другарката на Мика — Анчето. Само че това момиченце бѣше съ сини очи, съ дълги руси коси и на раменетѣ си имаше криле.

Мика гледаше зачудено момиченцето. И момиченцето я гледаше радостно. То дойде съвсемъ близо до нея и рече тихичко: — Азъ съмъ Снѣжинка.

— Коя Снѣжинка? — попита Мика.

— Отъ тѣзи, които видѣ днеска на двора, — отвѣрна момиченцето.

— Но тѣ бѣха други, — рече Мика, — тѣ бѣха мънички. Щомъ ги вземѣхъ на ръка, превръщаха се на капчици, изгубваха се.

— Ние бѣхме, — засмѣ се момиченцето, — ние: азъ и сестричките ми. Ние сме много и лицата ни сж различни. На пролѣтъ ний сме мъничките капки росица по тревиците. Когато ни огрѣ слънцето, отлитаме на небето, и лѣте поимъ земята. Ний сме дъждовните капки. Ние правимъ изворите и рѣките. Отъ насъ е морето...

— И морето ли! — учуди се Мика.

— Да, и морето, и океаните, и снѣжните планини. Ний живѣемъ вѣчно и не остаряваме никога. Ние сме облаците. Всичко виждаме, всичко знаемъ. Да ти разкажа ли за една нощъ? Това бѣше преди хиляда години. Ахъ, що думамъ — повече, повече! Ние слѣзохме отъ небето надъ една пещера. Въ пещерата имаше майка съ дете на ръцете. А детето грѣеше като слънце и освѣтяваше пещерата. Детето бѣше Исусъ Христосъ. Ние хвъркахме около пещерата и пѣхме: „Радвайте се! Роди се